

ماجراجویی بزرگ قهرمان آسیا

شاید در بین تیم‌های آسیایی حاضر در جام جهانی ۲۰۲۶، قطری‌ها کمترین میزان اقبال را در بین تیم‌های آسیایی حاضر در رقابت‌ها داشته باشند. ریشه این دیدگاه نه‌چندان مثبت به قطر در جهان فوتبال را باید در میزبانی پرچرف و حدیث جام جهانی ۲۰۲۲ جست‌وجو کرد. جایی که در میان استادی از فساد پشت پرده بین قطر و فیفا برای اعطای میزبانی به این کشور، حقوق کارگران حاضر در این کشور که برای برگزاری مسابقات تلاش می‌کردند نقض شد و تیم ملی این کشور نیز در طول مسابقات چندان اقبال عمومی را از طرف هواداران خارجی دریافت نکرد؛ حتی با وجود اینکه قطری‌ها هواداران خارجی را برای حمایت از تیم ملی در طول جام جهانی استخدام کرده بودند! حالا پس از چهار سال و شکست تلخی که قطر در خانه تجربه کرد، تیم ملی این کشور برای نخستین بار جواز حضور در جام جهانی را از طریق نمایش‌های خوب در مرحله مقدماتی کسب کرده و به دنبال این است تا برای نخستین بار در تاریخ جام جهانی، کسب امتیاز کند.

نحوه صعود چگونه بود؟

قطر یکی از تیم‌هایی بود که در این دوره توانست از افزایش سهمیه فاره آسیا برای حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ بیشترین بهره را ببرد. پس از اینکه قطر در مرحله مقدماتی پایین‌تر از ایران و ازبکستان به همراه امارات راهی پل آف شد، از سوی کنفدراسیون فوتبال آسیا میزبانی مرحله پلی‌آف را دریافت کرد و در یک گروه سه تیمی پس از تساوی بدون گل مقابل عمان کاروبار کی‌روش و پیروزی دو بریک دراماتیک مقابل امارات با گل دقیقه ۹۸ طارق سلمان، جواز حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ را با مجموع ۱۰ برد از ۱۸ بازی در مرحله مقدماتی کسب کرد. همچنین قطر که در میانه راه مرحله مقدماتی سرمربی خود را تغییر داد، تنها تیمی در طول مرحله مقدماتی در قاره آسیا بود که موفق به شکست دادن ایران شد.

عنایبی‌ها، به دنبال عبور از کابوس ۲۰۲۲

قطر تنها کشوری است که جام جهانی را در خاورمیانه و در زمانی خارج از روزهای معمولی جام جهانی یعنی در پاییز زمستان به جای روزهای پایانی بهار و روزهای ابتدایی تابستان برگزار کرده و پس از آفریقای جنوبی در سال ۲۰۱۰، دومین میزبان تاریخ رقابت‌ها شد که از مرحله گروهی صعود نکرده است. حاصل کار میزبان در جام قبلی، سه شکست مقابل اکوادور، هلند و سنگال بود که قطر را به عنوان ضعیف‌ترین میزبان تاریخ جام جهانی مطرح کرد. هرچند که در دیدار مقابل سنگال، محمد مونتاری موفق شد اولین و تا این لحظه آخرین گل قطر در تاریخ جام جهانی را به ثمر برساند. این بار اما عنایبی‌ها امید بیشتری به یک عملکرد موفق در جام جهانی دارند و باید دید اولین برد قطر در تاریخ جام جهانی این بار کسب خواهد شد یا خیر.

مدل بازی قطر چگونه خواهد بود؟

یکی از مسائلی که موجب ناکامی قطر در جام جهانی با وجود قهرمانی مقتدرانه در دو دوره جام ملت‌های آسیا شد، تفاوت مدل فوتبال قطر در آسیا و مسابقات جهانی بود. در دو دوره اخیر جام ملت‌ها، قطر با سیستم تهاجمی و چهار دفاعی با به میدان گذاشت اما سانچز در سال ۲۰۲۲ در جام جهانی از سیستم پایه ۳-۵-۲ استفاده کرد که چندان سال‌ها پیش در خلال مقدماتی جام جهانی ۲۰۱۰ و مقدماتی قطر بود. سوریا اروگوئه‌ای که در سال ۲۰۰۴ تابعیت قطرا را گرفته، همچنان شانس حضور در فهرست نهایی قطر برای جام جهانی را دارد و اگر در این جام به میدان برود، پس از عصام الحضری مصری با ۴۵ سال سن و فرید موندراگون کلمبیایی با ۴۳ سال سن، تبدیل به سومین بازیکن مسن تاریخ جام جهانی می‌شود.

مورد عجیب پیرمرد اروگوئه‌ای

Group B

دومین حضور در جام جهانی

سرمربی: یولین لوپونگی (اسپانیا)

کاپیتان: حسن الهیدوس

بهترین عملکرد: حذف در مرحله گروهی ۲۰۲۲

رتبه در رده‌بندی فیفا: ۵۵

ستارگان: اکرم عقیف (السد)، المعز علی (الدحیل)، بسام الراوی (الدحیل)

برنامه بازی‌ها:
شنبه ۲۳ خرداد: قطر - سوئیس ۲۲:۳۰
جمعه ۲۹ خرداد: کانادا - قطر ۱:۳
چهارشنبه ۳ تیر: بوسنی - قطر ۲۲:۲۰

قطر

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

لیگ داخلی شرکت نمی‌کنند؛ عواملی مانند شرایط آب‌وهوایی، فضای نامناسب برای حضور خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

مرحله گروهی را باخت.

با این حال از منظر کلان، قطر در برگزاری این خانواده‌ها و حتی حضور هواداران اجاره‌ای در این موضوع تأثیرگذار بوده‌اند.

برای مقابله با این چالش‌ها، برنامه‌هایی مانند طرح «حیران» با هدف افزایش مشارکت اجتماعی و پیوند میان مردم و فوتبال راه‌اندازی شد. این برنامه‌ها تلاش می‌کنند فوتبال را از یک پروژه صرفاً دولتی به بخشی از زندگی روزمره مردم تبدیل کنند. در واقع، قطر در حال ساختن یک «فرهنگ فوتبالی» است؛ چیزی که در بسیاری از کشورهای فوتبالی به صورت طبیعی شکل گرفته، اما در اینجا نیازمند مهندسی اجتماعی است.

فوتبال قطر؛ از حاشیه تا مرکز توجه جهانی

پروژه‌های ملی برای هویت‌سازی

فوتبال ایجاد کرد. هزینه‌های میلیاردی برای آماده‌سازی کشور، بخشی از استراتژی کلان قطر برای تنوع بخشی به اقتصاد وابسته به انرژی بود. فوتبال در اینجا به ابزاری برای «دیپلماسی نرم» تبدیل شد؛ ابزاری که می‌توانست تصویر جهانی کشور را بازتعریف کند.

فرهنگ، هویت و چالش‌های اجتماعی
با وجود این پیشرفت‌ها، فوتبال در قطر همواره با چالش‌هایی در حوزه فرهنگ عمومی مواجه بوده است. بر اساس برخی نظرسنجی‌ها، درصد قابل توجهی از مردم قطر در مسابقات

میزبانی جام جهانی؛ نقطه عطفی تاریخی
اعلام میزبانی جام جهانی ۲۰۲۲ در سال ۲۰۱۰، نقطه عطفی در تاریخ فوتبال قطر بود. این رویداد نه‌تنها نخستین جام جهانی در جهان عرب محسوب می‌شد، بلکه نشان دهنده جاه طلبی‌های قطر برای تثبیت جایگاه خود در عرصه بین‌المللی بود. دولت قطر با سرمایه‌گذاری گسترده در زیرساخت‌ها، از ساخت ورزشگاه‌های مدرن گرفته تا توسعه سیستم حمل‌ونقل، تلاش کرد تصویری نوین از خود ارائه دهد.

این پروژه عظیم، پیوندی عمیق میان اقتصاد

فرخ حساسی؛ فوتبال در قطر مسیری متفاوت
از بسیاری از کشورهای فوتبالی طی کرده است؛ مسیری که نه صرفاً از دل خیابان‌ها و زمین‌های خاکی، بلکه از دل برنامه ریزی‌های کلان، سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی و سیاست‌گذاری‌های فرهنگی بیرون آمده است. کشوری کوچک در حاشیه خلیج فارس، طی دو دهه گذشته توانسته خود را به یکی از بازیگران مهم فوتبال آسیا و حتی جهان تبدیل کند. این تحول، تنها یک موفقیت ورزشی نیست، بلکه بازتابی از تغییرات عمیق‌تر در ساختار اقتصادی و فرهنگی قطر است.

کیمیای در دل کویر با پول گاز و نفت

چگونه عنایبی‌ها یک شبه مدعی شدند

محمد رضا رحیم پورا در دسامبر ۲۰۱۰، هنگامی که سپ بلاز نام قطر را به عنوان میزبان جام جهانی ۲۰۲۲ خواند، بسیاری در زوربخ به هم خیره شدند. کشوری با کمتر از ۳۰ هزار شهروند اصیل، بدون سابقه حضور در جام جهانی، با دمای که در تابستان از ۴۵ درجه عبور می‌کند، قرار بود بزرگترین رویداد ورزشی جهان را برگزار کند. هزاران کیلومتر آن سوئز در دفاتر تحریریه لندن و پاریس، طنزها نوشته شد.

کشوری با کمتر از ۳۰ هزار شهروند اصیل، بدون سابقه حضور در جام جهانی، با آب‌وهوایی که نه با فوتبال اروپایی بلکه با آب شدن گشش‌های فوتبال عجین شده بود. خندیدند، اما دوازه سال بعد، همان منتقدان سکوت اختیار کردند. نه به این دلیل که قطر قهرمان جهان شد، بلکه به این دلیل که تیم ملی این کشور فراتر از معجزه، یک پروژه اقتصادی-فرهنگی منحصربه‌فرد را به نمایش گذاشت؛ ساختن هویت ملی-ورزشی در کشوری که تا دیروز حتی مهم‌ترین ویژگی «تیم ملی» در کوبش محلی خود نداشت و حالا علاوه بر این به یکی از قطب‌های میزبانی از رویدادهای مهم ورزشی تبدیل شده است. برای درک فوتبال قطر باید نخست قیمت یک بلیت که فقط در یک روز و در یک شهر و در یک ورزشگاه می‌آید، در نظر گرفت. قطر در سال ۲۰۲۳ نزدیک به ۸۸ هزار دلار برآورد شد؛ رقمی که سوئیس و نروژ را نیز پشت سر می‌گذارد.

اما این ثروت، پیش از دهه ۱۹۹۰ صرف فوتبال نمی‌شد. ورزش در قطر سنت قبیله‌ای نداشت؛ شتردوانی و شاهین‌بازی میراث آبا و اجدادی بودند، نه شوت زدن با پای چپ. تغییر زمانی رخ داد که خانواده حاکم دریافتند فوتبال می‌تواند بهترین «ویزای تصویر» برای ورود به جهان مدرن باشد. مدل اقتصادی ساده بود، هزینه ساخت آکادمی اسپایر (۱.۵ میلیارد دلار)، خرید باشگاه پاری سن ژرمن (۷۰ میلیون یورو در ۲۰۱۱، با سرمایه‌گذاری بعدی بیش از ۱.۵ میلیارد) و میزبانی جام جهانی (بیش از ۲۰۰ میلیارد دلار زیرساخت)، در ازای تبدیل نام «قطر» از یک نقطه مبهم در نقشه به یک برند جهانی. تیم ملی در این عرصه، ارزشمندترین دارایی نامرئی بود. قطری می‌توانست هر ستاره‌ای را با پول بخرد و به لیگ ستارگان (QSL) بیاورد، همان‌طور که زایو، راتول و گابی را آورد. اما نمداد واقعی پیشرفت، تیم ملی بود؛ تیمی که رنگی جز رنگ پرچم نداشت و مجبور بود از دل استعدادهای وارداتی و بومی‌سازی شده بیرون بیاید و قهرمانی در جام ملت‌های آسیا ۲۰۱۹، برای وزارت خارجه قطر به اندازه امضای یک قرارداد گاز ۲۰ ساله با چین ارزش داشت.

از خیمه‌های بادیه تا سیستم خنک‌کننده استادبوم‌ها

این مدل اقتصاد پررونق در فرهنگ بومی قطر، روایتی ناقص است. مردمان این شبه‌جزیره، پیش از کشف نفت در دهه ۱۹۴۰، زندگی کوچ‌نشین و ماهیگیری داشتند. ارزش‌های اصلی آن فرهنگ عبارت بود از: «وفاداری به قبیله»، «میهمان‌نوازی» و «بقا در اقلیم خصمانه». این سه ارزش، کم‌کم در سبک فوتبال قطر نیز رسوب کردند. نخست: وفاداری به قبیله. در تیم ملی قطر، هنوز هم پیوندهای خویشاوندی میان بازیکنان دیده می‌شود. خانواده‌های آل ثانی، المهندسی، الکریمی و... فرزندان خود را به آکادمی اسپایر می‌فرستند. این سیستم «قبیله‌ای‌مدرن» باعث ایجاد انسجامی می‌شود که در بسیاری از تیم‌های چندفرهنگی خاورمیانه دیده نمی‌شود. بازیکن قطری به ندرت علیه مربی شورش می‌کند؛ نه به دلیل ترس که به

دلیل درونی احترام به ریش سفید، چه آن ریش سفید روی نمکت باشد چه در کاخ امیر. دوم: میهمان‌نوازی. در ادبیات سفرنامه‌نویسان اروپایی در قرن نوزدهم، آمده که یک قطری مجبور بود مسافر گمشده بیابان را سه روز کامل در خیمه خود نگه دارد، بدون آنکه نامش را ببرد. حالا تصور کنید این سنت در استادبوم‌های مدرن چه شکلی پیدا کرده است. تماشاگر قطری در جام جهانی ۲۰۲۲، نه برای تماشای بردن تیم خود بلکه برای نشان دادن این شعار که «ما میزبانان خوبی هستیم» به ورزشگاه می‌آئیم. در بازی قطر برابر هلند که تیم ملی پیش از پایان نیمه دوم باخته بود، دوربین‌ها پرمردی را نشان دادند که برای هواداران هلندی قهوه عربی می‌ریخت.

این لحظه، در هر جای دیگری از جهان مضحک می‌نمود. در دید، این «میهمان‌نوازی فرهنگی» بود. سوم: بقا در اقلیم خصمانه. قطر کشوری است که در تابستان، دمای سایه از ۴۵ درجه فراتر می‌رود و رطوبت نفس می‌آید. این اقلیم دو پیامد مستقیم برای فوتبال داشته: اولاً، بازی در هوای آزاد تقریباً غیرممکن است. از این رو، قطر پیشگام ساخت استادبوم‌های دارای سیستم خنک‌کننده (خنک‌سازی) که دمای چمن را به ۲۱ درجه و دمای سکو‌ها را به ۲۴ می‌رساند) شد. ثانیاً، بازیکن قطری از کودکی به بازی در کمپود اسپرتز عادت می‌کند. شاید پاهایشان به سرعت برزلی‌ها نباشد، اما ریه‌هایشان به مراتب مقاوم‌تر است. این مزیت خاموش، در باخت‌های سنگین به چشم نمی‌آید؛ اما در تورنمنت‌های طولانی آسیایی، در نیمه دوم بازی‌های فشرده، خود را نشان می‌دهد.

سبک زندگی دوحه‌ای

نکته غم‌انگیز اما واقعی فوتبال قطر، جایی است که فرهنگ با اقتصاد برخورد می‌کند. کارگران مهاجری که ۸۵ درصد جمعیت این کشور را تشکیل می‌دهند از نپال، بنگلادش، هند و فیلیپین می‌آیند و نه فرصت ورزش دارند و نه شناسنامه قطری. پسران قطری اما در دبیرستان‌های بین‌المللی درس می‌خوانند و اوقات فراغت خود را در مراکز خرید لوکس یا رستوران‌های ساحلی می‌گذرانند. فوتبال در فرهنگ طبقه متوسط رو به بالای قطری، «سِرگرمی» است

نه «شغل رویایی». پسران این سرزمین ترجیح می‌دهند در شرکت نفت قطر یا اداره سرمایه‌گذاری مشغول شوند تا اینکه در لیگ ستارگان توپ بزنند. این معماری فرهنگی، بزرگترین مانع پیش روی تیم ملی است. آکادمی اسپایر هزاران نوجوان را آموزش می‌دهد، اما تنها تعداد کمی حاضرند زندگی حرفه‌ای خود را وقف فوتبال کنند. نسلی از بازیکنان قطری در سال‌های اخیر، پس از رسیدن به ۲۳ سالگی، فوتبال را کنار گذاشته و سراغ مشاغل خانوادگی رفته‌اند. فدراسیون برای مقابله با این روند، مجبور به پرداخت پاداش‌های کلان (گاهی ۵۰۰ هزار دلار به ازای هر فصل) به بازیکنان بومی شده است. پولی که اگرچه در بودجه ناشی از گاز ناچیز است، اما از نظر فرهنگی، مهر تأییدی است بر این واقعیت تلخ، در کشوری به عنای قطر، کسی حاضر نیست برای افتخار تلاش کند.

